

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 25^ο — ΑΘΗΝΑΙ 1—15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1912 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1015

ΝΕΟΝ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΝ ΕΤΟΣ

Με χρυσάς ἐλπίδας διὰ τὴν νεότητά καὶ μὲ κἄποιον μελαγχολίαν διὰ τὴν ὄριμον ἡλικίαν ἀνατέλλει κατ' ἔτος ἡ ἡμέρα τῆς Πρωτοχρονιάς. Ὅσοι βιάζονται νὰ κατακτήσουν τὴν ζωὴν, ὅσοι τρέχουν πρὸς τὸ ἄγνωστον μὲ τὴν ὁρμὴν τοῦ πόθου καὶ τῆς νίκης χαιρετοῦν τὸν νέον χρόνον μὲ τραγούδι καὶ ἄσπρα θριάμβου καὶ εὐτυχίας.

Οἱ ἄλλοι ὅσοι δὲν ἔχουν πλέον ὄνειρα καὶ πόθους, ὅσοι μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου μετροῦν μόνον ἀπογοητεύσεις, ρυτίδας καὶ λευκὰς τρίχας, δέχονται τὴν πρωτοχρονιά μὲ μελαγχολικὴν ἠρεμίαν καὶ ἐγκαρτέρησιν.

Αὐτοὶ βυθίζουσι ὄχι πλέον πρὸς τὸ ἄγνωστον ἀλλὰ πρὸς κἄτι θλιβερώς γνωστὸν καὶ βέβηιον. Πρὸς τὴν παρρημίαν, τὸ γῆρας καὶ τὸν θάνατον. Αὐτοὶ ἀγνοοῦσι ὅτι ὑπάρχουν πόθοι καὶ ὄνειρα καὶ ἐλπίδες δι' ὅλας τὰς ἡλικίας, ὅτι ὑπάρχουν θησαυροὶ ὅλοι εὐτυχίας καὶ χαρᾶς καὶ μετὰ τὴν ἀνοιξίαν καὶ μετὰ τὸ θέρος καὶ μετὰ τὸ φθινόπωρον ἀκόμη τῆς ζωῆς.

Ἄρκει ὁ ἄνθρωπος νὰ συνειθίσῃ νὰ ζητῇ τὴν χαρὰν ὄχι μόνον περὶ τὸ ἐγὼ του, ὄχι μόνον γύρω του, ὄχι μόνον εἰς ἱκανοποίησιν τῶν ἰδικῶν του παθῶν.

Αἱ γυναῖκες διὰ τὰς ὁποίας ἡ νεότης, ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρὰ παρετείνοντο ἄλλοτε τὸσον ὀλίγον, ἀντελήφθησαν πρῶτα μὲ τὸ φύ-

σει ἀλτροῦστικὸν ἔνστικτόν των τὴν πέραν τοῦ ἐγὼ κρυμμένην εὐτυχίαν καὶ τὴν ἐξεμεταλεύθησαν θαυμάσια.

Ἄπο τότε ὁ χρόνος ποῦ περᾶ δὲν τὰς γηράσκει πλέον, ἀλλ' οὔτε ἀφαιρεῖ τὴν δύναμιν των καὶ τὴν χάριν καὶ τὴν γοητείαν των. Ἄπο τότε μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου δὲν μετροῦν μόνον ρυτίδας καὶ ἄσπρα τρίχας, ἀλλὰ καὶ νίκας καὶ θριάμβους καὶ χαρὰς.

Ὅσον προχωροῦν τὰ ἔτη, αἱ γυναῖκες νικάει γίνονται μεγαλύτεραι, ὠραιότεραι, θριαμβευτικώτεραι. Εὐεργετοῦν τὴν ἀνθρωπότητα, ἐξυψώνουν τὸ ἠθικὸν ἐπίπεδον τῶν κοινωνιῶν, ἀναγεννοῦν καὶ ἀνιδρύουν τὴν οἰκογένειαν.

Εἰς τοὺς ὠραίους αὐτοὺς ἀγῶνας αἱ γυναῖκες μικρῶν καὶ μεγάλων λαῶν κατέρχονται πλέον εἰς λεγεῶνας, ζυμωμένοι μὲ τὸ ὄνειρον καὶ τὸν πόθον νὰ ἐργασθῶν, νὰ ἀγωνισθῶν καὶ νὰ νικήσουν.

Τὸ ἔτος, τὸ ὁποῖον ἔκλεισε προχθὲς τὸ δοληπητικὸν βιβλίον του ἔχει σελίδας ὠραίας γυναικείας ἀλτροῦστικῆς δράσεως, σελίδας, τὰς ὁποίας ἡ ἱστορία θὰ σημειώσῃ μὲ χρυσὰ γράμματα.

Αἱ Ἑλληνίδες ὄχι μόνον δὲν καθυστέρησαν εἰς τὴν δράσιν αὐτήν, ἀλλὰ καὶ εἶχαν τὴν χαρὰν νὰ ἀριθμήσουν νίκας νομοθετικάς, αἱ ὁποῖαι ὀφείλονται εἰς τὰς ἐνεργείας των, εἰς τὸν ἐπίμονον πρὸ ἑτῶν προπαγανδιστικὸν ἀγῶνα των, τοῦ ὁποίου τὴν σημαίαν φέρει ἐπὶ εἰ-

κοσιπενταετίαν ἤδη ἡ Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν.

Οἱ νόμοι οἱ προστατευτικοὶ οἱ ψηφισθέντες ὑπὲρ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν παιδιῶν ὑπὸ τῆς ἀνθρωπικῆς Κυβερνήσεως ἀποτελοῦν μόνον τὸν πρόλογον τῆς νομοθετικῆς ἐργασίας, τὴν ὁποίαν αἱ Ἑλληνίδες δικαιοῦνται νὰ ἐλπίζουν ἀπὸ τοὺς πολιτευτὰς τῆς πατρίδος τῶν.

Διότι εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ ὑπάρξῃ βέβαια πολιτευτῆς οἰουδήποτε κόμματος καὶ πολιτικῶν ἰδεῶν, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ συμπεριλαμβάνῃ εἰς τὸ πρόγραμμά του καὶ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῆς Ἑλληνίδος γυναικὸς, μαζὴ δὲ μὲ αὐτὴν καὶ τὴν νομοθετικὴν προστασίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Ἡ καλὴ ἀρχὴ ἔγεινεν. Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Ν. Δημητρακόπουλος ἄνθρωπος ἔξυπνος, προοδευτικὸς καὶ δι' αὐτὸ φεμινιστής, ὄχι πλέον υἱοθέτησεν, ἀλλὰ ἐπρωτοστάτησεν, ἀλλὰ ἐμελέτησε καὶ εἰργάσθη ὅσον κενεὶς ἄλλος εἰς τὴν εὐεργετικὴν αὐτὴν νομοθετικὴν μετὰρρυθμισίν.

Εἰς αὐτὸν ὀφείλομεν τὴν ἐνηλικίωσιν τῆς κόρης ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου ἔτους ὅπου ἦτο πρὶν εἰς τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς. Εἰς αὐτὸν τὴν κατάργησιν τοῦ Βελιανείου δόγματος, τὸ ὁποῖον κατεδίκαζε τὴν γυναῖκα εἰς ἰσὸς ἀνηλικιότητα καὶ ἔθετε κάθε εἶδους φραγμοὺς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς περιουσίας τῆς διαχείρησιν. Ὁ κανονισμὸς τῶν ὥρων τῆς ἐργασίας γυναικῶν καὶ παιδιῶν καὶ ἡ νομοθετικὴ ἐν γένει πρόνοια διὰ τὸν ἐργάτην καὶ τὴν ἐργάτιδα πάσης ἡλικίας, ἡ εἰσαγωγή τῶν γυναικῶν δακτυλογράφων εἰς θέσεις δημοσίας εἰναι τόσα σημεῖα προόδου τοῦ γυναικείου ζητήματος εἰς τὸν τόπον μας, τὸ ὁποῖον ἡ ἀνθρωπικὴ Κυβέρνησις υἱοθέτησε λαβούσα ὑπ' ὄψιν τὰ ὑπομνήματα καὶ τὰ προσχέδια νόμων τὰ ὁποῖα τῆς ὑπεβλήθησαν καὶ ἀπὸ τὸν ἐθνικὸν Σύνδεσμον καὶ ἀπὸ τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων.

Ἀπὸ τὴν ἐν γένει δράσιν τῶν Σωματείων καὶ τῶν Συνδέσμων μας ἔχομεν ἐφέτος νὰ ἀναφέρωμεν ὠραιοτάτης ἀληθῶς σελίδας. Καὶ πρῶτον τὴν ἀναγέννησιν τῶν Ἑλληνικῶν χορῶν καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἐορτῶν, ἡθῶν καὶ ἐθίμων μας ἀπὸ τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων. Δύο ἐορταὶ τοῦ Λυκείου, τὰ ἀνθεστήρια καὶ ἡ ἐορτὴ τῆς Πήττας ἔχυσαν νέον φῶς εἰς τὰ ὠραία μας Ἑλληνικὰ ἦθη, τὰ ὁποῖα ἀδικιολογῆτως εἴχαμεν ἐγκαταλείψει. Ἡ Ἑλληνικὴ ἐξ ἄλλου ἐπίπλωσις τοῦ Λυκείου, ἡ ἀνακαρτιστῶσα τὰς τρεῖς περιόδους τῆς Ἑθνικῆς μας ζωῆς ἀπεκάλυψε θησαυροὺς ὠραιοτήτος εἰς γράμματα καὶ τέχνην καθαρῶς καὶ ἀποκλειστι-

κῶς γυναικείας, ἀπὸ τῆς σημερινῆς χωρικῆς Ἑλληνίδος, εἰς τὸ θαυμάσιον κέντημα καὶ τὸ σχέδιον τῆς ὁποίας ὀφείλομεν τὸ νεοελληνικὸν σκλόνι μας ἕως τὴν ἀρχαϊκὴν ἐπίπλωσιν μας, ἔργον τοῦ γυναικείου κλλιτεχνικοῦ μας τμήματος. Εἰς αὐτά, ἐὰν προστεθῇ καὶ ἡ ὑπὸ ἐκτέλεσιν βυζαντινῆ μας βιβλιοθήκη διὰ τὴν ὁποίαν τόσον ἐργάζονται κυρίαι καὶ δεσποινίδες τοῦ κλλιτεχνικοῦ Τμήματος ἔχομεν μίαν συνεχῆ σειρὰν ρυθμοῦ Ἑλληνικοῦ, ἡ ὁποία θὰ χρησιμεύῃ ὡς πρότυπον ἐπιπλώσεως τῶν σπιτιῶν μας.

Ἀλλὰ τὸ Λύκειον δὲν περιορίσθη μόνον εἰς τὴν διὰ τῆς τέχνης ἀναγέννησιν. Τὸ Λύκειον διὰ τοῦ Ἐπιστημονικοῦ τοῦ Τμήματος ἐπιδιώκει αὐτὴν τὴν ὑγιεινὴν ἀναγέννησιν τῆς φυλῆς. Αἱ διαλέξεις ὑγιεινῆς τῶν κ. κ. ἰατρῶν μας Μαρίας Καλαποθάκη, Ἀνθῆς Βασιλειάδου, Ἄννας Κατσίγρα-Μελᾶ καὶ Σαρδάρη πρὸς τὰς γυναῖκας τοῦ λαοῦ καὶ τὰς ἀνεπτυγμένους μητέρας εἰναι τόσοι τρόποι ἐξυγιάνσεως καὶ ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας. Διαγωνισμοὶ ὑγιεινῆς διὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Βρεφοκομείου καὶ ὄρισμός βραβείων πρὸς τροφούς καὶ μητέρας ὑγιῶν μικρῶν, ἐορτὰς πτωχῶν παιδιῶν, περίθαλψις καὶ παροχὴ ἐργασίας πρὸς μητέρας ἰδοῦ ἡ εὐεργετικωτάτη μέχρι τοῦδε δράσις τῆς ἐφορείας τῶν μητέρων καὶ παιδαγωγῶν. Ἐξ ἄλλου ἰδρύσις βιβλιοθηκῶν καὶ διάδοσις ὠραίων καὶ ψυχγωγικῶν βιβλίων, ἀναγνωστήρια, ἰδοῦ ἡ ὠραία ἐργασία ἡ ἐπιτευχθεῖσα ἀπὸ τὰς ἐφορείας τῆς φιλολογίας καὶ τῆς βιβλιοθήκης. Χορωδία λαϊκῆ, Ἑλληνικὰ τραγούδια, ἀναζητήσις καὶ μελέτη τῆς Ἑλληνικῆς μουσικῆς ἰδοῦ τὸ μουσικὸν μας τμήμα.

Εἰς τὴν καθαρῶς ἐπιστημονικὴν ζωὴν νέα νίκη γυναικεία διὰ τῆς ἐπιτυχίας καὶ δευτέρως ὑψηγητριάς τοῦ Πανεπιστημίου, τῆς γυναικολόγου μας κ. Ἄννης Μελᾶ-Κατσίγρα.

Μεγάλον ἐπίσης γυναικεῖον θρίαμβον ἀποτελεῖ ἡ παρὰ τῆς κ. Σοφίας Σχλημᾶν σύστασις τῶν παιδικῶν ἐξοχῶν, καὶ ἡ ἰδρύσις πρὸς τοῦτο κτιρίου εἰς Βουλιαγμένην εἰς τὸν μυρισμένον ἐκεῖ θαλάσσιον πευκῶνα. Ἡ κ. Σχλημᾶν καὶ διὰ τῆς χορηγίας τῶν εικοσιπέντε χιλ. δρ. δωρεῆς τῆς οἰκογενείας Πεσματσόγλου πρὸς δημότας Ἀθηναίους καὶ ἐκ τῶν εἰσπραχθέντων ἀπὸ τὸν περυσινὸν ἀνθοπόλεμον κατῳρθώσεν τὴν ἐντὸς ἐνὸς καὶ μόνου ἔτους προγραμματοποίησιν τῆς ὠραίας αὐτῆς ἰδέας. Ὑπὲρ τὰ πεντακόσια παιδιὰ καχεκτικὰ κατωρθώθη νὰ περάσουν ὠραίας ἡμέρας ἀναψυχῆς καὶ νὰ ἀνακτήσουν ὑγείαν, τὴν ὁποίαν ἴσως ἐκινδύνευαν νὰ χάσουν διὰ παντός. Θρίαμβον ἐπίσης τὰ

ΕΛΕΝΗ ΔΟΥΤΡΙΠΕ (ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ)

(Ἡ Παρισινὴ ἦτις ἐκέρδισεν, ὡς ἀεροπόρος, τὸ παρά τῆς «Φεμινᾶ» προκηρυχθὲν βραβεῖον).

τριακταφυλλάκι τῆς Σωτηρίας, ἐκ τῶν εἰσπραξέων τῶν ὁποίων ἰδρύθη Λαϊκὸν Περίπτερον εἰς τὸ Φθισιαστρεῖον.

Τιμὴν ἐπίσης διὰ τὰς Ἑλληνίδας ἀποτελεῖ ἡ παρὰ τοῦ Π. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἰδρύσις ἐιδικοῦ παρασῆμου διὰ τὴν κ. Ἐμ. Μπενάκη, ὡς μητέρα τῶν ὀρφανῶν Ἀλεξανδρείας καὶ ἡ αὐτοπρόσωπος παρὰ τοῦ Πατριάρχου παρασημοφορία τῆς.

Θρίαμβον ἐπίσης σημαντικώτατον εἶχεν ἡ δις Φιφὴ Τσίλλερ διὰ τῆς διαφημίσεως τῶν ἔργων τῆς εἰς Βοστώνην ἀπὸ τοῦς διακρεπεστέρους ἐκεῖ κριτικούς.

Εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων εἰσήχθησαν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὰ μαθήματα τῆς δακτυλογραφίας καὶ τῆς στενογραφίας, τὴν διδασκαλίαν τῆς ὁποίας πολὺ εὐγενῶς ἀνέλαβεν ὁ κ. Μάρκος Μίνδλερ, διευθυντῆς τοῦ στενογραφικοῦ Τμήματος τῆς Βουλῆς.

Ἰδοῦ ἐν ἔτος καλὰ χρησιμοποιημένον ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὰς ὁποίας τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἀφίνει ὀπίσω του χάρον καὶ εὐτυχίαν καὶ ὄχι μελαγχολίαν καὶ δάκρυα.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

Η ΑΥΛΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

(Από την έορτήν τῆς Πήτα...

δισ Ἀλεξανδρίδου (κ.Μοναρχίδου) δισ Ἀμοιρά (Melle Revienlhampf) δισ Ὀρλώφ (κ.Pluscol) κ.Φεράλδη (κ.Κολοκοτρώνη) κ.Καλογεργῆ (κ.Κ. δισ Καμπούρογλου (δισ Μπότση) κ. Μομφεράτου (κ. Α. Μαυρομιχάλη) κ. Μελισσηνοῦ (δισ Φωτ. Μαυρομιχάλη)

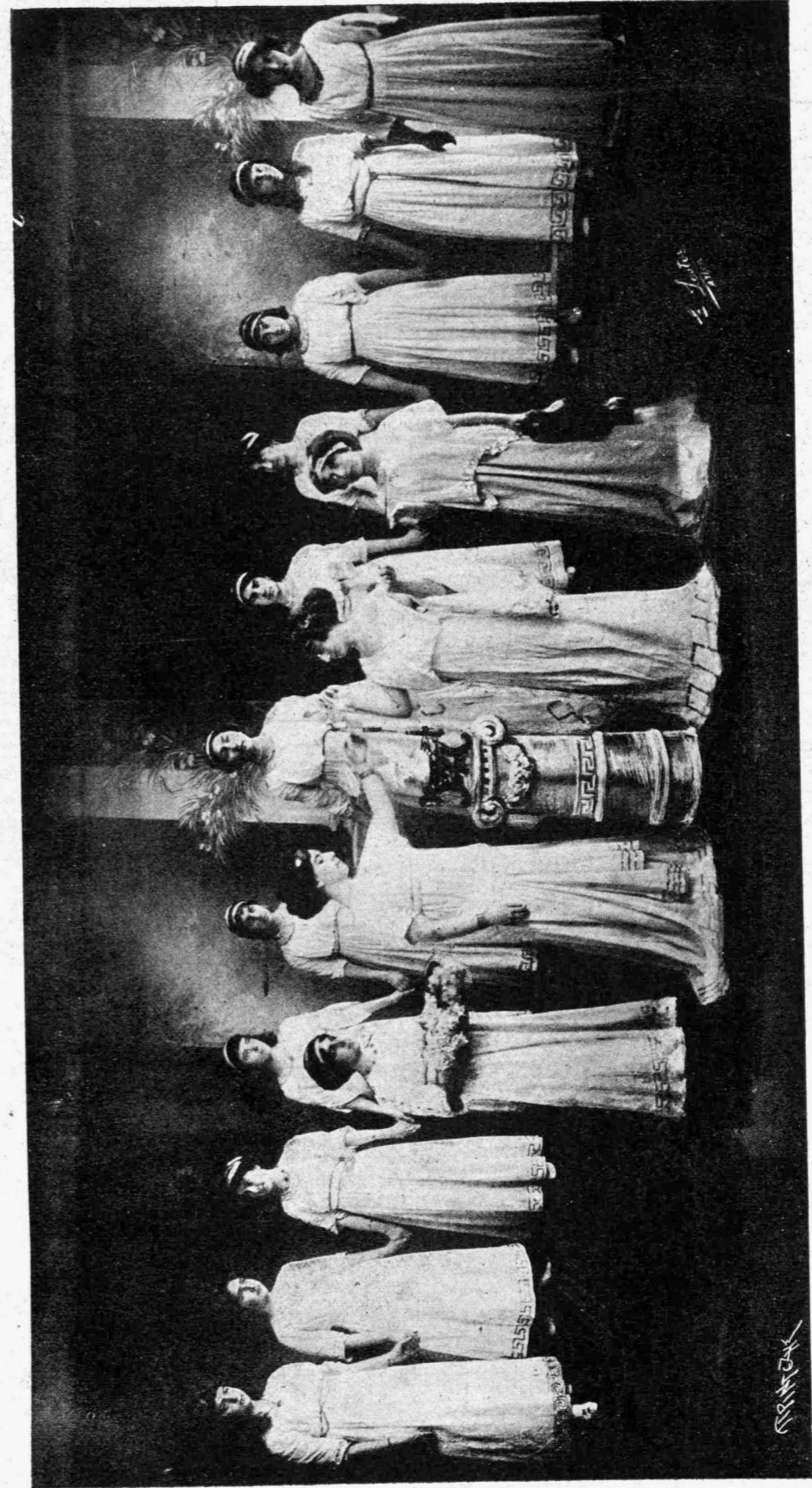
ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΟΘΩΝ

Ἐορταὶ τῶν Ἑλληνικῶν πόθων, τῆς νοσταλγούσης τὸ ὄραϊον παρελθόν τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, πρέπει νὰ ὀνομασθοῦν αἱ εορταὶ τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων. Ἡ Ἑλλάς μὲ τὴν μακρὰν περίοδον τῶν διαφόρων κατακτητῶν τῆς ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀναγέννησίν τῆς τὴν περιβαλλομένην ἀπὸ ξένους κηδεμόνας καὶ φίλους ἔχει ὑποστῆ τύσας μετεμφιέσεις καὶ μεταμορφώσεις καὶ παραλλαγὰς, ὥστε εἰς αὐτὴν τὴν γῆν τῆς, εἰς αὐτὴν τὴν χώραν, τὴν ὁποίαν ἐδόξασε, νὰ μὴν ἤμπορῆ νὰ ἐπανεύρῃ τὸ ἀληθινὸν ἐγὼ τῆς.

Τὰ παιδιὰ τῆς ποῦ ἐξενητεύθησαν εἰς σκοτεινὰς ἡμέρας δουλείας ἐπανῆλθον ξένα πρὸς ξένην, διότι δὲν ἐγνώριζαν πλέον τίποτε ἀπὸ

τὴν παλαιὰν τῆς ζωῆν, τίποτε ἀπὸ τοὺς θρύλους τοὺς ὁποίους ἡ παράδοσις μεταβιβάζει ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Τὰ παιδιὰ τῆς ποῦ ἔμεινανι μὲ τῆς, καὶ ποῦ ἐποτίσθησαν τὰς πικρίας καὶ τοὺς ἐξευτελισμοὺς τῆς δουλείας ἐλησμονήσαν γρήγορα εἰς τὴν νεωτέραν ξενικὴν ζωὴν τῶν ἄλλων ἢ, τι τὰ συνέδεε μὲ τὸ παρελθόν.

«Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος» ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ πρόγονοί μας καὶ οἱ σημερινοὶ οἱ ὀψόπλουτοι τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ ἐσκέπτοντο ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον διὰ τοὺς μὴ ἐξευρωπαϊσμένους πατριώτας των. Ἐφρόντιζαν δὲ δι' αὐτὸ νὰ κόψουν κάθε νῆμα συνδέσμου μὲ τὸ χθесινὸν παρελθόν, μὲ τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα καὶ τὰς παραδόσεις, τὰς ἀληθινὰς καὶ γνησίας περγαμηνὰς τῶν λαῶν. Τοὺς τίτλους τῆς Ἑλληνικῆς εὐγενείας των ἐζητοῦσαν εἰς τὸ ἀπώτατον παρελθόν τῶν μεγάλων προγόνων, ἀρνούμενοι τοὺς

(Από τὴν εορτὴν τῆς Πήτας)

ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ

Δες: Ζαχαροῦτσου, Μοντούρη, Ὀρλώφ, Παναγοπούλου, Καζάκη, Μπούρογλου, Καφετζάκη, Βλασσπούλου, Κασίτση, Στάτου, Χέλιμη, δισ Ἀμοιρά, δισ Καμπούρογλου, δισ Ὀρλώφ, κ. Φεράλδη, δισ Καμπούρογλου

Ερμού, περί τῆς ἀρχαγῆς τῶν ἀγγελῶν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ περί τῆς ἐφευρέσεως τῆς λύρας.

Πρῶτος παρουσιάζεται ὁ Ἀπόλλων, ὁ ὁποῖος ἀγγέλλει τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ἀγέλης τὴν ὁποίαν μάτην ἀνεζήτησεν ὁ Ἀπόλλων προσφέρει καὶ βραβεῖον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ τοῦ εὕρη τὴν ἀρχαγείαν ἀγέλην.

Τότε παρουσιάζεται ὁ Σειληνὸς με τοὺς Σατύρους του καὶ προτείνει εἰς τὸν Ἀπόλλωνα νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀγέλης. Ἐνθαρρυνόμενος παρὰ τοῦ Σειληνοῦ ὁ χορὸς ἀρχίζει ν' ἀνιχνεύῃ. Γρήγορα ἀνευρίσκονται τὰ ἔγνη τῆς ἀγέλης, ὁδηγοῦντα πρὸς τὸ στόμιον ἑνὸς σπηλαίου. Ἐκεῖ ὅμως οἱ Σάτυροι σταματοῦν φοβισμένοι, διότι μέσα ἀπὸ τὸ σπήλαιον ἀκούονται ἤχοι ἄγνωστοι τέως· εἶνε οἱ ἤχοι τῆς νέας Λύρας, με τὴν ὁποίαν διασκεδάσει ὁ Ἑρμῆς.

Ὁ Σειληνὸς τοὺς ἐπιτιμᾷ διὰ τὴν δειλίαν των καὶ προχωρῶν ὁ ἴδιος πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου φωνάζει νὰ ἐξέλθουν οἱ ἐνοικοῦντες. Παρουσιάζεται τότε μίξ νύμφη, ἡ ὁποία ἐν διαλόγῳ μετὰ τοῦ Σειληνοῦ γνωρίζει εἰς αὐτὸν ὅτι εἶνε τροφὸς τοῦ νεογενήτου τέκνου τοῦ Διός, τοῦ ὁποίου περιγράφει τὴν καταπληκτικὴν ἀνάπτυσιν καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ ἐφεύρεσιν τῆς λύρας.

Ἡ νύμφη ἀποκρούει με θυμὸν τὴν κατηγορίαν τῆς ζωακλοπῆς παρὰ τοῦ νηπίου Ἑρμοῦ. Οἱ Σάτυροι ὅμως προκείμενοι δὺσπιστοι. Πῶς κατεσκεύασεν ὁ Ἑρμῆς τὰς χορδὰς τῆς λύρας του, ἂν μὴ ἀπὸ ἔντερτα ἀγελάδος; Ἐπειτα τὰ προδοτικὰ ἐκεῖνα ἔγνη, τὰ ὁποῖα ὠδήγησαν αὐτοὺς εἰς τὸ σπήλαιον;

Ἐνῶ λοιπὸν ἐξακολουθεῖ ὁ χαριέστατος διάλογος, ἐμφανίζεται ὁ Ἀπόλλων, ὁ ὁποῖος δέχεται τὰ τεκμήρια τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἀνταμείβει τοὺς Σατύρους.

Ἐδῶ τὸ δράμα σταματᾷ ὑποτίθεται ὅμως ὅτι τὸ τέλος του θὰ παρίστανε τὸν Ἑρμῆν ἐμφανιζόμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ κατευνάζοντα τὸν θυμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τῆς προσφορᾶς τῆς λύρας, ὅπως ἀναφέρει ὁ σχετικὸς ὕμνος τοῦ Ὀμήρου.

Τοιαύτη ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου. Τὸ κωμικὸν στοιχεῖον ἀφθονεῖ, ὡς ἐκ τῆς ἀναθέσεως εἰς τοὺς Σατύρους ἔργου σκυλιῶν ἰχθυητικῶν, ἡ ὁποία ἔχει πολὺ «χιούμορ», ὡς εἶπεν ὁ δόκτωρ Χάιντ.

Τὸ νέον ἔργον, φέρον τὴν ἀλάθητον σφραγίδαν τοῦ Σοφοκλέους, διαφέρει ἐν τούτοις ῥιζικῶς τῶν ἤδη γνωστῶν ἔργων του, καὶ ὑπὸ μίαν ἔποψιν συμπληροῖ ὅσα ἐγνωρίζομεν περὶ τοῦ μεγάλου δραματικοῦ.

Πλὴν τοῦ παύρου τούτου, εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον εὐρέθησαν καὶ ἄλλα τεμάχια παύρου γραμμένα παρὰ τῆς ἰδίας χειρὸς καὶ περιέχοντα ἀποσπάσματα μιᾶς ἀγνωστοῦ τραγωδίας, προφανῶς Σοφοκλείου, ἐχούσης ὡς ὑπόθεσιν ἐν ἐπεισόδιον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Κρίτοι τὰ ἀποσπάσματα ταῦτα εἶνε πολὺ μικρὰ, ἡ σημεῖα των εἶνε μεγάλη, διότι ἐπιπέδον νέον φῶς ἐπὶ τῆς ἀρχαίας δραματικῆς τέχνης.

Εἰς τὰ αὐτὰ τεμάχια τῶν παύρων εὐρέθη καὶ μίξ βιογραφίαν τοῦ Εὐριπίδου, γραμμένη ἀπὸ τὸν φιλόσοφον, καὶ ἱστορικὸν Σάτυρον, ἀκμάσαντα κατὰ τὴν δευτέραν π. Χ. ἑκατονταετηρίδα καὶ συγγράφοντα διαφόρους βιογραφίας μετὰ τῶν ὁποίων τὴν βιογραφίαν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ τοῦ Δημοσθένους.

Ἡ βιογραφία αὐτὴ εἶνε πολὺτιμος διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῆς, διότι εἶνε γραμμένη διαλογικῶς. Ὁ Σάτυρος δὲν εἶνε ξηρὸς γραμματικῶς, ὅπως οἱ πλείστοι τῶν συναδέλφων του.

Ἀνακαλυπτεται δὲ ὅτι αὐτὸς εἶνε ἡ πηγὴ τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν ἀνωνύμων βιογραφιῶν τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Αἰσχύλου.

Ὡς πρὸς τὸν Εὐριπίδην, ἡ νεωτέρα γραμματολογία κερδίζει πλείστας πληροφορίας καὶ ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων ἔργων του.

Ὁ κ. Χάιντ ἐδήλωσεν ὅτι τὰ νέα εὐρήματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τόμον κατὰ τὸ προσεχές θέρος.

ΤΟ ΕΒΔΟΜΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ

Εἰς τὸ γενόμενον εἰς τὴν πόλιν Würzburg ἑβδομὸν Συνέδριον τῶν γυναικῶν τῆς Βαυαρίας παρίσταντο ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν ἀντιπροσώπους διαφόρων γυναικείων σωματείων. Ἡ πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου κ. von Forster μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης προσφωνεῖ πάντας, λέγει ἐν συντόμῳ τὸν σκοπὸν τοῦ συνεδρίου, εἰς τὸν λόγον τῆς ὑπάρχει περικοπή, ἡ ὁποία ἔκαμεν ἰδιαιτέραν αἰσθησιν. Ὁ Hanrich von Kleist, λέγει, εἰς ἐν ἀπὸ τὰ ταξείδια του εἰς Würzburg, ἐπισκεφθεὶς καὶ τὰς Βιβλιοθήκας τῆς πόλεως, ἀπετάθη πρὸς τοὺς ἐπιφορτισμένους τὴν τήρησιν τῶν βιβλίων λέγων· Ποῖοι ἀναγινώσκουν ἐδῶ; Οἱ ἔμποροι, οἱ νομικοὶ καὶ αἱ ὑπανδρὸι γυναικὲς ἀπήντησαν εἰς αὐτὸν· εἰς τὰ κορίτσια δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάγνωσις. Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ εἶχε προξενήσει ἐντύπωσιν εἰς

τὸν σοφόν, καὶ εἰς τὰς περιγραφὰς τῶν ταξιδιωτικῶν του κάμνει λόγον, ἐκφέρων τὴν ἰδέαν καὶ τὰς κρίσεις του ἐπὶ τοῦ ζητήματος. Πόσον ἤθελε θαυμάσῃ ἂν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν ἀπὸ τοῦ τάφου του τὴν ἐπελθοῦσαν διαφορὰν. Πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν δὲν ἐπετρέπετο οὔτε ἡ ἀνάγνωσις εἰς τὰς νεαρὰς κόρας εἰς τὴν πόλιν αὐτήν, καὶ τὴν ἡνοιξε τὰς θύρας του τὸ Πανεπιστήμιον εἰς αὐτάς. Ἡ νοήθη, ὅτι ἡ χειραφετήσις τῆς γυναικὸς, ὅχι μόνον διὰ χειρωνεκτικῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ πνευματικῆς ἐργασίας ἠμπορεῖ νὰ γείνη.

Μετὰ τὴν πρόεδρον ἐχαίρησε τὸ Συνέδριον ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν σχολείων κ. Griebel καὶ ἐν ὀνόματι τῆς πόλεως Würzburg ὁ Δήμαρχος κ. Ringelmann, ἐνισχύων δι' ὠρκίων ἐκφράσεων τὴν γυναικείαν δρασίαν. Μετὰ τὸν κ. Δήμαρχον αἱ κ. κ. Emma Heim καὶ Graetz ἀντιπρόσωποι Σωματείων καὶ ἡ Δίς Krapp ἀντιπροσωπεύουσα ὅλας τὰς διδασκαλίσσας τῆς Βαυαρίας χαιρετῶσιν ἐπίσης τὸ Συνέδριον. Μετ' αὐτάς ἡ Δοκτορέσσα Gertrud Bäumer, ἡ πρόεδρος τοῦ Γενικοῦ Συνδέσμου τῶν Γυναικῶν τῆς Γερμανίας, λαμβάνει τὸν λόγον ἐκ τοῦ προχείρου, καὶ μετὰ πολλὴν πειστικὴν δεινότητα λέγει, ὅτι πρῶτιστον καθήκον τῶν γυναικῶν τῆς Γερμανίας εἶνε νὰ ὀρίσθῃ πλέον καθ' ὅλους τοὺς τύπους τὸ ἀπὸ πολλοῦ εὐρισκόμενον ἐπὶ τοῦ τόπητος ζήτημα τῆς Γερμανίδος ἀστῆς «Die deutsche Bürgerin».

Ἡ ἐκ τοῦ Μονάχου Δίς Rosa Böm ἐκθέτει τὰ πεπραγμένα τοῦ Συνδέσμου τῶν γυναικῶν τῆς Βαυαρίας κατὰ τὰ διαρρευσαντα δύο ἔτη (διότι τὸ ἕκτον Συνέδριον εἶχε γίνῃ πρὸ δύο ἐτῶν εἰς τὸ Μόναχον). Μετὰ τὴν Δίαν Böm ἡ ἐξ Erlangen κ. Luisa Kiesselbach ὁμιλεῖ διεξοδικῶς. Ἀνάκαθεν, ἀφ' οὗ τοῦ Γυναικεῖον φύλον ἐκινήθη καὶ ἐδοκίμασε νὰ σπάσῃ τὰς ἀλύσεις καὶ χειροπέδας, παρετηρήθησαν δύο ρεύματα, εἰς τὰ ὁποῖα τοῦτο διηρέθη. Εἰς τὸ ἐν ἀνήκουν αἱ γυναῖκες αἱ ζητοῦσαι ἀνωτέρων μὲρῶσιν, ἡ ἐργασίαν γραφικὴν, ἡ χειρωνεκτικὴν, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀσχολίαν πρὸς πορισμὸν ἐντίμου ἄρτου· εἰς τὸ ἄλλο ἀνήκουν αἱ γυναῖκες αἱ μὴ δυνάμεναι νὰ βλέπουν τὰς ἀνωμαλίαις καὶ τὰς συμφορὰς, αἱ αἰσθανόμεναι τὴν ἀνάγκην νὰ χρησιμοποιοῦσιν εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ προτερήματα τῆς μητρικῆς στοργῆς, τὴν ὁποίαν ἡ φύσις ἐδώρησεν εἰς τὴν γυναῖκα. Καὶ διὰ μὲν τὰς πρῶτας ἠνοίχθησαν αἱ θύραι τῶν ἀνωτέρων πρὸς μᾶθησιν κέντρων, καὶ αἱ Ἐπι-

Δίς ΛΕΥΚΗ ΑΜΟΙΠΑ

στῆμι καὶ αἱ ὠραῖαι τέχναι καὶ τῶσοι ἄλλοι πρὸς τούτοις κλάδοι· εἰς τὰς δευτέρας παρεχωρήθησαν τὰ δικαιώματα τῆς κηδεμονίας, ὁ κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ πόλεμος, ἡ ἐπὶ τῆς νεολογίας ἐποπτεία, ἡ ἐξύψωσις τῆς δημοσίας ἠθικῆς, ἡ ἐπίβλεψις τῶν δημοσίων οἰκημάτων.

Δι' ἀγῶνων καὶ μόχθων ἐπετεύχθησαν ἔλα αὐτά, ἐννοεῖται, ἀλλὰ καὶ πάλιν, ἂν παραβάλλω τὰ παρεχωρηθέντα εἰς ἡμᾶς τὰς Βαυαρίδας δημοσίας ὑπουργήματα καὶ δικαιώματα μετὰ τῶν ἄλλων τοῦ Γερμανικοῦ κράτους γυναικῶν, τὰ ἰδικὰ μὲς σχετικῶς εἶνε τὰ ἐλάχιστα.

Καὶ ἀνέπτυξε τὸ θέμα τῆς μετ' ἐμβριθείας καὶ συνέσεως καὶ γλαφυρότητος, ἀνερχομένη εἰς ὑψίστας φιλοσοφικὰς ἐννοίας, κατερχομένη

εις τὰς πεζότητας τοῦ βίου, ἀναζητοῦσα μετ' ἐπιμελείας, ἐρμηνεύουσα καὶ ἀποδεικνύουσα τὸ ὠφέλιμον τῆς δράσεως τῆς γυναικὸς διὰ τὴν οἰκογένειαν, διὰ τὴν κοινωνίαν, διὰ τὸ ἔθνος ἐν γένει. Ὅτι εἶνε ἄγρυπνος μητρικὸς ὀφθαλμὸς διὰ τὴν οἰκογένειαν, εἶπεν, ὁ κυβερνῶν, προβλέπων, προλαμβάνων, διεισδύη εἰς τὰ ἄδυτα τῆς ψυχῆς, ὅ,τι εἶνε ἡ μήτηρ διὰ τὴν οἰκογένειαν εἰς μικρὸν, εἶνε διὰ τὴν κοινωνίαν εἰς μέγα, διὰ τὴν ἠθικὴν ἐξύψωσιν, διὰ τὴν τήρησιν τῶν ἀρχῶν, διὰ τὴν πρόληψιν δυστυχημάτων.

Ὁ λόγος τῆς κυρίας αὐτῆς φαίνεται νὰ εἶχε εἰς τὸ πυκνὸν καὶ ἐκ τῶν δύο φύλων ἀκροατήριον πολλοὺς ὁμογνωμονοῦντας, διότι τὰ χειροκροτήματα διήρκεσαν πολὺ καὶ ἐκνευλημένως. Καὶ μετὰ τὸν λόγον τοῦτον ἤρχισεν ἡ συζήτησις, ἡ ὁποία ἐπερατώθη διὰ τῆς ἀποφάσεως: Τὸ ἔβδομον Συνεδριον τῶν γυναικῶν τῆς Βαυαρίας διὰ τῆς πρὸ μεσημβρίας Συνεδριάσεως τῆς πρώτης ἡμέρας ἐκφέρει τὴν εὐχὴν ὅπως ἀναγνωρισθῇ τὸ δικαίωμα εἰς τὰς γυναικὰς τῶν ἐξῆς δημοσίων ὑπουργημάτων: περὶ κηδεμονίας, ἐπιβλέψεως πτωχῶν, ἀσθενῶν, δημοσίων ἰδρυμάτων καὶ εἰς τὴν δι' ἀμοιβῆς ζητοῦσαν τοῦτο, καὶ εἰς τὴν μὴ ἔχουσαν ἀνάγκην ἀμοιβῆς, ἀλλ' αὐτοπροαιρέτως προσερχομένην ἀπὸ ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον.

ΜΑΡΙΑ ΠΙΝΕΛΛΗ

ΣΑΠΦΩ Η ΛΕΣΒΙΑ

Καὶ ἡ φεμινιστικὴ κίνησις εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸν Δ' πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα.

Εἰς ἐκ τῶν ἐν Ἀλγερίᾳ συναδέλφων μας ἔλυσε εἰς ἓνα μικρὸν τόμον μέγα ἱστορικὸν πρόβλημα. Πρόκειται περὶ τῆς ἠθικῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀθηνάτου Σαπφῶς τῆς Λεσβίας, ἡ ὁποία διὰ τῶν ἔργων τῆς κατατάσσεται μετὰ τῶν θείων ποιητῶν, ἐνῶ τὰ ἦθη, τὰ ὁποῖα τῆς ἀποδίδουν, παρουσιάζουν αὐτήν, ὡς τὴν ἀνηθικωτέραν γυναικα τῆς ἐποχῆς μας. Διότι εἰς τοὺς ἀρχαίους τὰ ζητήματα τῆς ἀνηθικότητος τὰ ὑποκριτικῶς κανονίζοντα διὰ τοὺς πλουσίους, διὰ τοὺς δούλους δὲν ἔθεωροῦντο προσβάλλοντα τὴν τιμὴν αὐθεντοῦ. Ἐκτὸς τούτου, ἐπειδὴ αἱ μικραὶ αὐταὶ ἐρωτικαὶ ἱστορικαὶ ἀνεφάνησαν μόνον κατὰ τὰς ἐποχὰς τῆς καταπτώσεως καὶ κτήνησαν νὰ ἐκταθοῦν ἐπὶ ὅλων τῶν μεγάλων πνευμάτων πολὺν χρόνον μετὰ τὸν θάνατόν των, ὡς ἐκ τούτου δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ἱστορίας ὑπάρχει δικαίως μία

ἀμφιβολία. Δυστυχῶς διὰ τὴν Σαπφῶν τῶν ὠδῶν τῆς, ἡ ὁποία ἔχει φθάσει μέχρις ἡμῶν, δεικνύη συνηθείας οἰκτραῆς.

Λοιπὸν, διὰ τῆς ὠδῆς αὐτῆς ὁ δόκτωρ Μπασκοῦλ ἤρχισε τὴν μελέτην του καὶ ὀλίγον εὐχαριστήθεις, δικαίως, ἀπὸ τὰς διαφόρους αὐτῆς ἐκδόσεις, τῶν ὁποίων ἡ πληθώρα δεικνύει πᾶσον τὸ κείμενον αὐτὸ ὑπέφερε ἀπὸ τὰς ἀλλαγὰς τοῦ χρόνου, ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ ἴσως ἀπὸ τὴν κακοτροπίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀνεζήτησε τὸ ἀρχαιότερον χειρόγραφον, τοῦ ὁποίου φωτογραφικὴν ἀποτύπωσιν ἔθεσεν ἐντὸς τοῦ ἔργου του. Τὸ χειρόγραφον αὐτὸ εἶνε ἀληθὲς καὶ πιστόν, διότι ἐν αὐτῷ ἀνεκάλυψε πρῶτος ὁ δόκτωρ λέξεις ἐσθεσμένους καὶ ἄλλας διωρθωμένους, αἱ ὁποῖα μεταβάλλουν καὶ τὴν ἔνοιαν καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ κειμένου. Ὁδηγηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτήν, ἐζήτησε κατόπιν ἓνα πρὸς ἓνα τοὺς στίχους τῆς ὠδῆς αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Λογγίνος μᾶς μετεβίβασεν ὡς πρότυπον τοῦ θείου ὕφους, ἐνῶ πράγματι βρίθκει ἀπὸ ἐκφράσεις χυδαίας καὶ ἀνηθικούς καὶ ἀπὸ παρωδίας.

Παρῳδίας! ἡ λέξις αὐτὴ ὑπῆρξε διὰ τὸν δόκτωρα μίξ ὀλίκλητος ἀποκάλυψις. Διὰ τὴν, πράγματι, ἐσκέφθη, ἡ Σαπφῶ θὰ διέφευγε ἀπὸ τὸν οἶστρον τῶν σατυρικῶν, ἀφοῦ αὐτοὶ δὲν ἐσεβάσθησαν οὐδ' αὐτὸν τὸν Ὅμηρον. Καὶ εἰς τοὺς ὀλίγους σατυρικούς, οἱ ὁποῖοι μᾶς μένουσιν ἀνεκάλυψιν ἀποσπάσματα ἐξ κωμωδιῶν, τῶν ὁποίων ὁ τίτλος εἶναι αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς Σαπφῶς. Τὰ λοιπὰ ἐννοοῦνται, ὅταν κανεὶς γνωρίζη κατὰ ποῖον τρόπον ἐσατύριζαν οἱ κωμωδιογράφοι τῶν Ἀθηναίων.

Πράγματι, εἰς τὴν πόλιν αὐτήν, διὰ νὰ ἐμποδίσουν φεμινιστικὸν κίνημα ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων οἱ ἄρχοντες ἀνέθεσαν εἰς κωμικούς εἰδικούς νὰ ἐξαγάγουν ἀπὸ τοῦ τάφου τὸ πῶμα τῆς Σαπφῶς, εἰς τὸ ὁποῖον πρὸ τριῶν σχεδὸν αἰῶνων εἶχον ἀποδοθῇ δημοσίαι τιμαὶ καὶ νὰ τὸ κκομεταχειρισθῶν παντοιοτρόπως. Φαίνεται ὅτι αὐτὸ δὲν ἦτο εὐκόλον πρᾶγμα, διότι ἐχρησιάσθησαν ἐξ παρωδίας διὰ νὰ κατορθωθῇ αὐτὴ ἡ ἱεροσυλία.

Ἄλλ' ἔμωσ ὁποῖα ἀποτελέσματα! Ἐνῶ πρὶν ἡ Σαπφῶ ἀνεγνωρίζετο, μίξ φωνῆ, ὅχι μόνον ὡς μεγαλοφυΐα, ἀλλὰ καὶ ὡς γυνὴ ἄμεμπτος, οἱ κωμικοὶ ἀνέλαβον τὸ ἄτιμον ἔργον νὰ τὴν στιγματίσουν εἰς πᾶν ὅ,τι ἀπέβλεπε τὴν ζωὴν τῆς, τὰ ἦθη τῆς τὰ ἔργα τῆς;

Οὕτω, διὰ ν' ἀναφερωμεν ἐν μόνον παράδειγμα, εἰς τὴν αὐτὴν κωμωδίαν ἔγεινε συγχρόνως ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἀρχιλόχου, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη 100 ἔτη πρὸ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἰππό-

νακτος, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη 100 ἔτη μετ' αὐτήν. Ἀργότερα, ὁ κομψὸς χυδαιογράφος, τὸν ὁποῖον ὁ Αὐγουστος, ἐν καὶ δὲν ἦτο πολὺ αὐστηρὸς, ἠναγκάσθη ἐν τούτοις νὰ ἐξορίσῃ, μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι τὰ ψευδῆ ποιητικὰ του μυθολογίματα ἠνύθουν τὴν κακίαν, ὁ Ὀβιδίας, πρῶτος, ἀνανεύων τὸν μῦθον τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Φάωνος, θὰ βάλῃ εἰς τὴν θέσιν τῆς θεᾶς, τὴν Σαπφῶν, διότι τοῦτο θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ εὐπρεπίσῃ τὸν μῦθόν του, δίδων εἰς αὐτὸν λύσιν τραγικὴν.

Εἶνε καιρὸς νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ ἐν τῇ ὠδῇ ἐκφραζόμενα αἰσθηματικά, τὰ ὁποῖα ὠνόμασε «Σαπφικὸν Σύνδρομον» ὁ συγγραφεύς, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκοπίασε διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι μικρὸν τοῦ νὰ εἶνε ἐρωτικά, ὅπως ἀδίκως ἕως τῶρα ἐνομίσθη, εἶνε μόνον αἰσθηματικά ἐνθουσιασμοῦ καὶ θυμωσμοῦ, τὰ ὁποῖα καλλιτέχνης μεγάλης ἀξίας ἐνεπνεύσθη καὶ τὰ ὁποῖα κατόπιν ἐζήτησε ὑπὸ φιλοσοφικὴν ἔσοψιν αὐτὸς ὁ Πλούταρχος, καὶ ἰδίως ὁ Λουκρήτιος εἰς μέρος τῆς ὠδῆς, ὅπου τὰ αἰσθηματικά αὐτὰ ἐκφράζουν φόβον καὶ τρόμον.

Τὰ κείμενα ὑπάρχουν μεταφορασμένα μάλλον κατὰ λέξιν, διὰ νὰ διατηρηθῇ καλλιτερά ἡ ἔνοιαν αὐτῶν, καὶ τὰ κείμενα αὐτὰ δεικνύουν ὅτι σχεδὸν τρεῖς αἰῶνας μετὰ τὸν θάνατόν τῆς, ἡ Σαπφῶ εἶδε τὴν φήμην τῆς νὰ μεταβάλλεται καθ' ὀλοκληρίαν καὶ ἐπὶ τέλους νὰ στηρίζεται εἰς κείμενα παραμορφωμένα καὶ «εἰς γνώμας, αἱ ὁποῖαι δίδονται ἐπὶ πιστώσει» ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Montaigne. Οὕτω μαζὺ μετὰ τὸν δόκτωρα ἀναγκασόμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰς λέξεις αὐτὰς τοῦ Tite—Live:

«Λέγουσιν ὅτι ἡ ἀλήθεια πολὺ συχνὰ μεταβάλλεται, ἀλλ' οὐδέποτε καταπνίγεται».

E. Legrain

Ἐστερόγραφον.—Τὸ ἔργον τοῦ δόκτορος Μπασκοῦλ ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῇ τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1911 εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιγραφῶν καὶ τῆς Φιλολογίας εἰς γενικὴν συνεδρίαν, τῆς ὁποίας δυστυχῶς δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη τ' ἀποτελέσματα. Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν φαίνεται παράδοξον ὅτι γεγονὸς παρόμοιον ἔμεινε ἕως τῶρα χωρὶς ἡχώ εἰς τὸν τύπον, ὁ ὁποῖος ἐξ ἐναντίας ἀναφέρει πολλὰ περὶ μιᾶς διαλέξεως ἀφορώσης τὴν ἠθικὴν ἀποκατάστασιν τῆς Σαπφῶς, τὴν ὁποίαν ὁ μέγας ἀκαδημαϊκὸς Ραϊνάχ, ἐνόμισε πρέπον νὰ ἐκφωνήσῃ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ὅτι ἡ παρουσίαις ἐνὸς ἔργου εἰς τὴν Ἀκαδημίαν εἶνε πράξις, διὰ τῆς

κ. ΑΡΤΕΜΙΣ ΒΕΛΟΥΔΙΟΥ

(Ἀπὸ τὴν περὶ τὸν βαμὸν εἰκόνα)

ὁποίας εἰς συγγραφεὺς λαμβάνει ἀπλῶς σειρὰν διὰ τὸ θέμα του καὶ τοῦτο ἐν τούτοις ἐνίοτε ἐξεγείρει ἀντιζηλίαις. Οὕτω, μολὶς ἀνηγγέλη ὁ τίτλος τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐνδιαφέρει, ὁ κ. Ραϊνάχ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ὑπενθυμίσῃ τὰ ἔργα του καὶ τὰ τῶν προκατόχων του. Ἐκτελῶν τὸ καθήκον τοῦτο μετὰ τὴν συνῆθη του εὐγλωττίαν, ἀφύπνισε τὸν οἶστρον μερικῶν ἐφημεριδογράφων, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθησαν αὐτὸν εἰς τὸ αἰσθηματικὸν καὶ ἱστορικὸν ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐμάχετο, διότι ἐπὶ τοιούτου ἐδάφους ὑπάρχει πάντοτε ὕλη πρὸς συζήτησιν. Ἐνῶ, φοβούμενος μήπως ἀμαυρώσουν τὸ λαμπρὸν, ἀλλ' ἀμφιβόλου ἀληθείας μέρος τῆς εὐνοουμένης εἰς τοὺς ἀναγνώστους των μουσικῆς, τὴν ὁποίαν ἐξετέλουν, ἀπέφυγον νὰ ὁμιλήσωσι

περὶ τοῦ θέματος τοῦ δόκτωρος Μπασκουλ, το-
σοῦτον μάλλον, καθόσον ὁ συγγραφεὺς μας
φθάσει εἰς τὴν Ἀπολογίαν τῆς Σαπφούς δι'
ἄλλης ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἠνοιξε αὐτὸς πρῶτος
καὶ ἀντλεῖ εἰς σειράν γεγονότων νέων, τὰ
ὁποῖα αὐτὸς ἀνεκάλυψε, συμπεράσματα ἰσχυρὰ
καὶ ἀπρόσβλητα.

E. I.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΗΤΤΑΣ

Νέος θρίαμβος τοῦ Λυκείου ἢ κατὰ τὴν ἡ-
μέραν τῶν Φώτων διοργανώθητις ἑορτὴ τῆς
Πήττας. Τὸ Δημοτικὸν θέατρον ἀσφυκτικῶς
πλήρες μὲ κοινὸν τόσον ἐνθουσιῶδες, ὥστε ἀπ'
ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀτελείωτα χειροκροτή-
ματα νὰ ὑποδέχονται τὴν ἐμφάνισιν κάθε εἰ-
κόνης καὶ κάθε χοροῦ.

Ἡ ἑορτὴ ἤρχισε μὲ τὴν θυμικαίως γραφι-
κὴν εἰκόνα περὶ τὸν βωμόν. Εἰς ἡμικύκλιον,
ὡς φαίνεται εἰς τὴν σχετικὴν εἰκόνα, νεάνι-
δες μὲ τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα, παρὰ τὸν βωμόν δὲ
ὡς ἰέρειοι μὲν αἱ κ.κ. Φεράλδῃ καὶ Βελουδίου
εἰς στάσιν προσευχῆς καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ
δις Ἀμοιῶν ὡς κληρῖκοι καὶ ἢ δις Καμπου-
ροῦ ὡς μυροφόροι.

Δυστυχῶς εἰς τὴν παρατιθεμένην εἰκόνα λεί-
πει ἢ κ. Βελουδίου, ἢ ὁποῖα δὲν ἠδυνήθη νὰ
παραυρεθῇ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς φωτογραφίας
καὶ ἦς τὴν θυμικαίως ὠραῖαν εἰκόνα παραθέ-
τομεν ἰδιαιτέρως, ἀντικατασταθεῖσαν εἰς τὴν
φωτογραφίαν παρὰ τῆς δος Ἀμοιῶν, ἢν πάλιν
ἀντικατέστησεν ἢ δις Ὀρλώφ.

Ἡ β' εἰκὼν τῆς Αὐλῆς τῆς βασιλείσεως Ἀ-
μαλίας ἀναπαρέστησεν ὀλοζώντανην μίαν ἐπο-
χὴν, ἢ ὁποῖα παρήλθεν ἀνεπιστραπτέ. Αἱ πε-
ρισσότεραι Ἑλληνικαὶ ἐνδυμασίαι τῶν Ψαρ-
ρῶν, τοῦ Μωρηῶν, τοῦ Σουλίου, τῶν Ἰωαννί-
νων, τῆς Σμύρνης, τὰς ὁποίας κατ' ἀπαιτήσιν
τῆς βασιλείσεως Ἀμαλίας ἔφεραν αἱ κυραὶ τῆς
τιμῆς τῆς, ἐφορέθησαν ἀπὸ τὰς ὠραιότερας κυ-
ραὶ καὶ δεσποινίδας, τὰς ὁποίας οἰαδῆποτε
βασιλίσσιν θὰ ἐφιλοδοξοῦσε νὰ ἔχη εἰς τὴν Αὐ-
λὴν τῆς.

Βεβαίως καὶ αἱ ἐνδυμασίαι ἦσαν βαρύτιμοι
καὶ γραφικώτατοι μὲ τὰ χρυσὰ τῶν κεντή-
ματα καὶ τοὺς συνδυασμοὺς τῶν ὠραίων τῶν
χρωματισμῶν καὶ τὴν λεπτεπίλεπτον ἀκρι-
βειαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐφορέθησαν. Ἀλλ' ἐὰν
συγκρίνη κανεὶς τὴν φωτογραφίαν τῆς παρα-
μικτῆς Αὐλῆς τῶν χρόνων ἐκείνων μὲ τὴν
φωτογραφίαν τῆς σημερινῆς, θὰ ἐννοήσῃ πό-
σον ἢ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἔγεινεν ὠραιότερα καὶ
πόσον τὸ κάλλος τῆς σημερινῆς Ἑλληνίδος

προσεγγίζει σήμερον πρὸς τὸ φημισμένον κάλ-
λος τῆς ἀρχαίας μας ἐποχῆς.

Ἡ τρίτη εἰκὼν τοῦ Νέου Χρόνου, ἢν καὶ
πολὺ ὠραία καὶ γραφικὴ, δὲν κατωρθώθη δυ-
στυχῶς νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὴν φωτογραφίαν. Καὶ
εἶναι λυπηρὸν, διότι καὶ πολὺ ὠραία ἦτο καὶ
ἐντελῶς νεώτατα, εὐμορφῶς κοριτσάκια ἐσυμ-
βόλισαν καὶ τὸν Νέον Χρόνον, ἀπαστρέποντα
μέσα εἰς χρυσόπλεκτες καὶ ἀνθοστολισμένες
γυρλάντες καὶ τοὺς δώδεκα ἀνθοστεφανωμέ-
νους μῆνας τοὺς συμβολίζοντες τὴν ἐποχὴν
τῶν μὲ λουλούδια καὶ καρπούς.

Οἱ χοροὶ ἐκτελεσθέντες καὶ πάλιν μὲ κάθε
δυνατὴν τελειότητα ἐνθουσίασαν, ἐξετρέλλα-
ν προεκάλεσαν δάκρυα χαρῆς καὶ υπερτάτης
συγκινήσεως. Ἄν δὲ καὶ ἡ ἑορτὴ ἐπικνηθήθη
καὶ δευτέραν φοράν, ἔμως ἔμειναν πολλοί, οἱ
ὁποῖοι δὲν ἐπρόφθασαν νὰ προμηθευθῶν ἐγκαί-
ρως εἰσιτήρια διὰ τὴν ἰδοῦν. Ἡ ἐν γένει
ἐντύπωσις ὑπῆρξε θριαμβευτικὴ, ἀποθεωτικὴ.
Αἱ δὲ ἐφημερίδες ὁμοφώνως πλέον ἀφιέρωσαν
στήλας καὶ σελίδας ὀλοκλήρους εἰς ἐνθουσιῶ-
δεις περιγραφάς.

Ἡ ἐκπλήξις τῆς α' ἡμέρας ἦτο τὸ ἀπὸ
σκηνῆς θυμικαίως τραγοῦδι τοῦ νεωτέρου μας
Τυρταίου Σπ. Μαρτσούκα. Τὸ τραγοῦδι τοῦ
αὐτοῦ ἐπηκολούθησαν ὠραῖοι καὶ ἐνθουσιαστι-
κοὶ στίχοι τοῦ πρὸς τῆς Ἑλληνοπούλες μας,
ὅπως ὠνόμασε τὰ κορίτσια τοῦ Λυκείου, αἱ
ὁποῖαι εἰς ἐκδήλωσιν τοῦ θυμικισμοῦ τῶν τοῦ
προσέφεραν ἕνα στεφάνι δάφνης, ἀπὸ τὸ ὁποῖον
ἕνα μόνον φύλλον ἐκράτησεν ὁ ποιητὴς, διὰ
νὰ συμβολίσῃ μὲ αὐτό, ὡς εἶπεν, ὅχι τὴν δό-
ξιν, ἀλλὰ καὶ τὰς πικρίας μὲ τὰς ὁποίας πο-
τίζονται συνήθως ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων αὐτὴ
στεφάνουσι τὰ μέτωπα διὰ τὰ ὠραῖα ἔργα τῶν,
προσθέτομεν ἡμεῖς.

ΠΟΘΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΥΣΙΣ

Ἐνα ὠραῖον ἀνοιξιῶτικον πρωῒνον, ὠμορφο-
στολισμένον καὶ χροῦμενον ἔστεκεν εἰς τὸ
κατῶφλι τῆς θύρας τοῦ σπιτιοῦ του, ἕνα παι-
δάκι.

Ἐξάφνα ὠραία πεταλοῦδα ἢ ὁποῖα εἶχεν
ἐπάνω εἰς τὰ ὀπίσθια πτερὰ τῆς τὴν αἰθε-
ριωτέρην ἀρμονίαν τῶν χρωμάτων, τὸ λευκόν,
τὸ ρόδιον καὶ τὸ γλαυκόν, ὡς ἀκτὶς ἡλίου
ἤρχισε νὰ πετᾷ ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθος, καὶ
ὁμοῖα μὲ πτερωτὸν καὶ αὐτὴ ἄνθος, ἀνέβκινε,
κατέβκινε, καὶ ἔπκιζεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κατα-
πράσινον λε βᾶδι.

Τὸ παιδάκι ποῦ μόλις ἐδοκίμαζε τὴν δύνα-
μιν τῶν ποδῶν του, καὶ ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς

χλόης, τὴν εἶδεν, καὶ ἀμέσως κατελήφθη ἀπὸ
πόθον ἀκράτητον νὰ συλλάβῃ τὸ πτερωτὸν μὲ
τὰ ζωηρὰ χρώματα ἐντομον.

Ἀλλ' ἢ πεταλοῦδα ἐγνώριζε, φαίνεται τοὺς
πόθους αὐτοῦς.

Εἶδε γενεὰς ὀλοκλήρους αἱ ὁποῖαι ἀπέκαμον
νὰ τὴν κυνηγοῦν. Ἐγχαμηλοπέταζεν ἐμπρὸς
εἰς τὸ παιδάκι, καὶ ἐκάθισε, δύο βήματα μα-
κρὰν του, καὶ ἔταν τὸ παιδί ἀφ' οὗ ἔσταμά-
τησε τὴν ὁρμὴν τοῦ δρόμου του, καὶ ἐκράτησε
τὴν ἀναπνοὴν του, ἤπλωσε τὸ χέρι νὰ τὴν
συλλάβῃ, ἢ πεταλοῦδα ὑψώθη ἐκ νέου πετώσα
τὸ ἀνώμαλον καὶ ἐκχυμωτικὸν πέταγμα τῆς.
Τὸ παιδί δὲν ἐκουράζετο, τὴν ἐδίωκε πάντοτε.

Μετὰ ματαίαν προσπάθειαν, ἀντὶ νὰ σβύσῃ
ὁ πόθος τῆς ἀποκτήσεως τῆς πεταλοῦδας εἰς
τὴν καρδίαν του, ἐξ ἐναντίας ἠῤῥξανε καὶ μὲ
βῆμα ὕλονεν ταχύτερον καὶ μὲ μάτι φλογερότε-
ρον ἔτρεχεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν ὠραῖαν πεταλοῦδα.

* *

Τὸ καῦμένο τὸ παιδί εἶχε τρέξει, χωρὶς νὰ
στραφῇ, ὥστε ἀφ' οὗ ἔκαμε δρόμον πολλὰς
ῥάρας, ἦτο πλέον μακρὰν τῆς μητρὸς του.

Ἀπὸ τὴν ὠραῖαν δροσερὰν, καὶ ἀνθοσκέπα-
στον πεδιάδα, ἢ πεταλοῦδα ἐπέταζεν εἰς κοι-
λάδα ξηρὰν καὶ γεμάτην ἀγκάθι.

Τὸ παιδί χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἤρχισε νὰ τὴν
κυνηγῇ εἰς τὴν κοιλάδα ἐκείνην.

Μ' ὅλον ὅτι τὸ διάστημα ἦτο μακρὸν, καὶ
ὁ δρόμος ταχύς, τὸ παιδί, χωρὶς νὰ αἰσθάνε-
ται τὸν κόπον, ἠκολούθει πάντοτε τὴν πετα-
λοῦδα, ἢ ὁποῖα κάθε δέκα βήματα ἐκάθητο,
πότε εἰς ἕνα θάμνον, πότε εἰς δεινδρῦλιον ἀπε-
ξηραμένον, πότε εἰς ἀγριον ἄνθος ἀγνώστου
ὀνόματος, πάντοτε δὲ ἀφίπτατο, ὅταν ὁ νέος
ἐνόμιζεν ὅτι ἤδη τὴν συνέλαβεν.

Διότι κυνηγῶντας τῆς τὸ παιδίον, ἔγινε νέος.

Καὶ μὲ τὸν μεγάλον ἐκείνον πόθον τῆς νεό-
τητος καὶ μὲ τὴν ἀπροσδιόριστον ἐκείνην ἀνάγκη-
ν τῆς ἀπολαύσεως καὶ κατακτήσεως τὴν
ὁποῖαν ἔχει ἢ νεότης, ἔτρεχεν ἀκούρατος κα-
τόπιν τῆς λαμπρῆς ὀφθαλμαπάτης.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἢ πεταλοῦδα ὡς νὰ
ἐπεριγέλα τὸν νέον, ἔστεκεν, ἐκάθητο ἐπάνω
εἰς ἀγριον ἄνθος καὶ ἤρχιζε νὰ ροφᾷ ἠδονικῶς
τὸ μέλι του, κτυπῶσα ἐρωτικῶς τὰ πτερὰ τῆς.

Μόλις ὁ νέος ἐφθάνεν ἀσθμικῶν, καὶ πλή-
ρης ἐλπίδος, ἢ πεταλοῦδα ἄφηνεν ἑαυτὴν εἰς
τὴν αὐρὰν, καὶ ἢ αὐρὰ τὴν ἔπερνεν ἐλαφρὰν
εἰς τὸ ἄρωμα.

* *

Κατ' αὐτὸν τὸ τρόπον εἰς αὐτὸ τὸ τρελλὸ
κυνῆγι ἐπερνοῦσαν αἱ στιγμαὶ ἢ μία κατόπιν

τῆς ἄλλης, αἱ ῥάροι, αἱ ἡμέραι, οἱ χρόνοι, καὶ
τὸ ἐντομον καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐφθασαν εἰς τὸ
ὑψηλότερον σημεῖον ὄρους, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ
ὑψιστον σημεῖον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Κυνηγῶντας τὴν πεταλοῦδα ὁ νέος ἔγινεν
ἀνὴρ.

Ἐκεῖ, ὁ ἀνὴρ ἐστάθη πρὸς στιγμὴν καὶ
ἐσκέφθη, ἢν δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον δι' αὐτὸν
νὰ στραφῇ ὀπίσω, τόσον ὁ κατήφορος τοῦ βου-
νοῦ τοῦ ἐφαίνετο αὐχμηρὸς.

Κάτωθεν τοῦ βουνοῦ ὕλως τὸ ἐναντίον τῆς
ἄλλης πλευρᾶς, ἔπου ἦσαν ὠραῖοι κήποι, ὠραῖα
δάση, ὠραῖα λειβάδια ἀνθοφορωμένα, ἀπειρία
θυμικαίων καρποφόρων δένδρων καὶ εὐωδῶν
καὶ σπανίων ἀνθῶν, κάτω εἰς τοὺς πρόπο-
δας, λέγομεν, τοῦ βουνοῦ ἐξετείνετο μέγα τε-
τράγωνον διάστημα περιφραγμένον διὰ τοί-
χου, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆρχοντο διὰ θύρας διη-
νεκῶς ἀνοικτῆς καὶ ἔπου δὲν ἐφύοντο παρὰ μό-
νον λίθοι, ἄλλοι πλαγιασμένοι κατὰ γῆς, καὶ
ἄλλοι ὄρθιοι.

Ἡ πεταλοῦδα ἔμως διήλθεν ὠραιότερα καὶ
λαμπρότερα, καὶ ἐπέταζεν ἐμπρὸς εἰς τὰ μά-
τια τοῦ ἀνθρώπου, κατόπιν δὲ πετώσα ἄνωθεν
τῆς κατωφερῆς τοῦ βουνοῦ, ἤρχισε νὰ διευ-
θύνετο πρὸς τὸ περιτειχισμένον μέρος.

Παράδοξον πράγμα! Ὁ ταχύς αὐτὸς δρό-
μος ἔπρεπε νὰ κουράσῃ τὸν γέροντα, διότι,
ἔδλεπέ τις εἰς τὰ κάτασπρα μαλλιά του, ἔτι
ἦτο γέρον ὁ τρελλὸς αὐτὸς δρομεύς. Ἐν τού-
τοις τὸ τρέξιμόν του ἐγίνετο ταχύτερον, ἐφ'
ὅσον ἐπροχώρει, τὸ ὁποῖον μόνον ἐκ τῆς κα-
τωφερῆς τοῦ βουνοῦ ἐξηγεῖτο.

Ἡ πεταλοῦδα ἔστεκε πάντοτε εἰς ἴσην
ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ, μόνον ἐπειδὴ πλέον εἶ-
χεν ἐκλείψει κάθε ἄνθος, ἀνεπαύετο ἀπὸ κχι-
ροῦ εἰς κχιρὸν ἐπὶ αἰχμηρῶν ἀκανθῶν, ἢ ἐπὶ
κλάδων ἀπεξηραμένων δένδρων.

Ὁ γέρον ἀσθμικῶν, τὴν κατεδίωκε πάν-
τοτε.

Τέλος, ἢ πεταλοῦδα ἐπέταζεν ἄνωθεν τοῦ
θλιβεροῦ περιτειχισματος, καὶ ὁ γέρον εἰσῆλθε
διὰ τῆς θύρας.

Μόλις ἔμως ἔκαμε βήματά τινα, ἀτενίζων
τὴν πεταλοῦδαν, τῆς ὁποίας ἤρχισαν νὰ ἀφα-
νίζονται τὰ ὠραῖα χρώματα εἰς τὴν στακτε-
ρὰν ἀτμόσφαιραν, ὠλισθήσεν εἰς ἕνα λίθον καὶ
ἔπεσεν. Τρεῖς προσεπάθησε νὰ σηκωθῇ, καὶ
τρεῖς ἔπεσεν.

Μὴ δυνάμενος πλέον νὰ τρέξῃ ὀπίσω ἀπὸ
τὴν χείμαρράν του, ἠρέσθη νὰ τείνῃ πρὸς κχι-
τὴν τὰ χέρια του.

Ἡ πεταλοῦδα τότε μόλις ἐφάνη ὅτι ἠσθάνθη

οίκτον δι' αὐτόν, καί μ' ὄλον ὅτι τὰ ὄρατα της χρώματτα εἶχον ἀφαιρηθῆ, ἤλθε καὶ ἤρχισε νὰ πετᾷ γύρω ἀπὸ τὴν κεφαλήν του. Ἴσως τὸ ὄρατον ἐντομον δὲν εἶχε χάσει τὰ ὄρατα χρώματτα τῶν πτερῶν του, ἀλλὰ τὰ μάτια τοῦ γέροντος ἐξήσθησαν μὲν δὲν τὰ δεικνύον πλεον.

Οἱ κύκλοι τοὺς ὁποίους διέγραφον ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του, ἐμικρύνοντο ὅλονεν, ἕως ὅτου ἤλθε, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ ὄχρου μετώπου τοῦ θνήσκοντος.

Μὲ τελευταίαν προσπάθειαν ὁ γέρον ἐσήκωσε τὸ χέρι του, καὶ ἤγγισε μὲ τὰ πτερὰ τῆς πεταλούδας, ἀντικείμενον τῶν πύθων, καὶ τῶν μεγάλων κόπων. Ἄλλ' ὦ! ἀπογοήτευσις! διέκρινεν ὅτι, ὄχι πεταλούδα ἐκνήθει τὸσον, καιρὸν, ἀλλ' ἀκτινα τοῦ ἡλίου.

Τὸ χέρι του ἔπεσε ψυχρὸν, καὶ χωρὶς δυνάμιν, καὶ ὁ τελευταῖος του στενγκυμὸς ἔφερε φρίκην, καὶ ῥίγος εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν, ἡ ὁποία ἐβόρυνε τὸ πεδῖον τοῦ θανάτου.

Μ' ὅλα ταῦτα ἐξαιολοῦται, ὦ ποιητά, ἐξαιολοῦται, νὰ διώκῃς τὸν ἀχαλίνωτον τοῦ ἰδανικοῦ πύθον σου. Ζήτει δι' ἀμετρήτων πόνων, νὰ φθάσῃς τὸ φάσμα τὸ χιλιόχρωμον τὸ ὁποῖον φεύγει πάντοτε ἐνώπιόν σου. Ἔστω, καὶ ἂν ἡ καρδίᾳ σου συντριβῆ. Ἔστω, καὶ ἂν σβύσῃ ἡ ζωὴ σου. Ἔστω, καὶ ἂν ἐκπνεύσῃς τὴν στιγμὴν τοῦ χέρι σου θὰ τὸ ἐγγίσῃ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

AIK. P.

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΤΗΣ κ. ΝΙΝΑΣ ΦΩΚΑ

Ἡ κ. Φωκᾶ εἶχε πάλιν μὲ τὴν ὄρατιν συναυλίαν της τοῦ Δημοτικοῦ θεάτρου ἕνα νέον θρίαμβον εἰς τὴν πυκνὴν ἄλυσιν τῶν παλαιῶν. Τὸ Δημοτικὸν γεμάτον ἀπὸ θουμαστρίας καὶ θουμαστιάς, οἱ ὁποῖοι ἐχειροκρότησαν μὲ ἐνθουσιασμὸν κάθε ἕνα χωριστὰ ἀπὸ τὰ ὄρατα κομμάτια τοῦ ἐτραγουδήσαν ἢ συμπαιθεστάτη καλλιτέχνης μας.

Νέα καὶ παλαιὰ τὰ κομμάτια αὐτὰ εἶχον ἐκλεχθῆ μὲ τὴν ἐπιτυχίαν διὰ τὸ εἶδος τῆς φωνῆς τῆς κ. Φωκᾶ, ὥστε δὲν εἴξευρε κανεὶς ποῖον νὰ θυμάσῃ περισσότερο καὶ ποῦ νὰ χειροκροτήσῃ ἐνθουσιωδέστερα.

Ἡ ἄρια ἐν τούτοις τῆς Belle Isle τοῦ Σαμάρα καὶ ἡ σκηνὴ τῆς τρέλλης τῆς Lucie de Lamermour, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνεδείχθη ὅλη ἡ τέχνη καὶ ὅλη ἡ δύναμις τῆς φωνῆς της ἐπροκάλεσαν φρενήριδα ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀληθινὴν ἀποθέωσιν τῆς καλλιτέχνιδος.

Ἡ κ. Φωκᾶ, ἰέρεια ἀληθινῆ τῆς τέχνης,

ψάλλει μὲ κλασσικὴν ἀπλότητα καὶ εὐγένειαν, καθὼς ἐψάλλεν ἡ Ραχὴλ καὶ ἡ Πάττι αἱ κλασσικώτεροι καὶ αἱ ἐπιφανέστεροι διερμηνεῖς τῆς σοβαρῆς τέχνης. Ἡ δύναμις καὶ τὸ κάλλος καὶ ὁ πλοῦτος τῆς φωνῆς της ἀδελφωμένα μὲ τὴν ἐντελεστέραν τεχνικότητα ἀπηχοῦν ὅλας τὰς ὄρατιν τῆς ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ πάθη εἰς τὰ βάρη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Κάθε νότα της κρυστάλλειν, κάθε κῆμα φωνῆς εἴτε γαλήνην αἰσθητικῆς, εἴτε τρικυμῆν ψυχῆς διερμηνεύει σκυρπίζει τὴν βαθυτάτην ἀπόλαυσιν, ἢ μόνη ἡ μεγάλη τέχνη δίδει εἰς τοὺς μύστας της.

Μὲ τὰ ὀλίγα αὐτὰ λόγια δὲν ἀξιοῦ νὰ κρίνω τὴν κ. Φωκᾶ. Ἀπλῶς διερμηνεύω τὸν θαυμασμὸν μου, τοῦ ὁποῖου κατὰ τὴν συναυλίαν αὐτὴν μετεῖχον μουσικαὶ ἐξοχότητες ξένοι καὶ ἰδιόκτιμοι ἀπὸ τὰς ἀθηναϊκώτερας, αἵτινες διέκρινον νὰ ἔχουν γνώμην εἰς τόπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κάθε σοβαρὴ κριτικὴ εἶναι, νομίζω, καὶ θὰ μένη ὄνειρον διὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμη.

Ἄνθη εἰς ὄρατα κἀνιστρον καὶ λύρας ἐπλημύρησαν τὴν σκηνὴν δείγματα τῆς λατρείας τοῦ κοινῶ πρὸς τὴν Ἑλληνίδα κυρίαν. Ὁ κ. Λογαρημπάρδι, ὁ κ. Παπαγεωργίου ἐπρόσθεσαν μὲ τὸ ὄρατον πικρὸν τὸν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ προστεθῆ εἰς τὴν ὄρατιν ἐορτὴν καὶ ἡ κυρία Ἀῦρα Θεοδωροπούλου συνάδευσε τὰ ἄσματτα μὲ τὴν μεστρίαν, ἡ ὁποία τὴν διακρίνει.

ΟΛΟΙ ΕΙΣ ΤΟ SPLENDID

Τὸ SPLENDID ἀναλαμβάνει καὶ ἐτοίμαζι γεύματα ἐπὶ παραγγελία τέλεια εἰς ἐκλεκτὰ ὄλιγα καὶ τέχνην μαγειρικὴν.

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας τῶν ἐορτῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων ὅσοι θέλουν νὰ δώσουν γεύματα χωρὶς νὰ κοπιᾶσουν ἄς ἀπειθῶνθουν μὲ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ SPLENDID.

Τιμαὶ λογικώταται.

Ὁ καθηγητὴς Luigi C. Irraniz ἔλαβεν ἑναρξίν τῶν μαθημάτων του τῶν ξένων γλωσσῶν καθὼς καὶ τοῦ πιάνου τῆς ζωγραφικῆς καὶ Ἰχνογραφίας, ὁδὸς Μιχαὴλ Βόδα 54.

Γνωστὸς εἰς τὰς ξένας ἐδῶ παροιίας, εἶναι ἐπὶ πλέον καὶ κάτοχος διαφόρων συλλογῶν ἔργων ἀρχαίας τέχνης μεγάλης ἀξίας, τὰς ὁποίας δύνανται νὰ ἐπισκέπτωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1911

Ἀριθ. 997. — Παλαιὸν καὶ Νέον ἔτος. — Τὸ ἄστρον. — Ἡ βραδεία τῶν Χριστουγέννων. — Ὡδὴ στὸ θάνατον τοῦ Ἰησῆ. — Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ. — Φῶς καὶ σκοτάδι. Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Τὰ Χριστούγεννα τοῦ Φθισιστρείου. — Νύχτα στὴ θάλασσα. — Ἀπὸ τὸ Αἶγιον. — Ἑνὴ Φιλολογία. — Ἐῦα Νικήτρια. — Ἡ Βικτωρ Οὐγκώ. — Μυγαλιές. — Ἐσπερίς τῆς Σωτηρίας. — Διαλέξεις. — Μουσικὴ κίνησις.

Ἀριθ. 998. — Διὰ τὰς Γυναίκας καὶ τὰ παιδιά, — Πρὸς τὴν Κυβέρνησιν. — Ἰωάννης Βαλαωρίτης. — Ἡ Πεποιημένη. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Λόγος πρῶτος. — Ἀπὸ τὴν Φλογέρα τοῦ Βασιληᾶ. — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. — Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης. — Χαιρετισμὸς στὴν Ἐῦα. — Ὁ χορὸς τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων. — Πολιτικὴ Σελίς. — Φιλολογικὴ Ζωή. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 999. — Αἱ σημεριναὶ ἀπόστολοι ἡ κ. Samford. — Λόγος Β' (ἀπὸ τὴν Φλογέρα τοῦ Βασιληᾶ). — Ἀνιτροπή. — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. — Δεσποινὴς ἡ κυρία. — Αἱ διαλέξεις τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου. — Ἀπολογία τοῦ θανάτου. — Ἑνὴ Φιλολογία. — Ἐῦα Νικήτρια. — Ὁ Νίτσε κινούμενος ἐν Ἀθήναις. — Τὶ ἐπεσκέφθη ἡ κ. Samford. — Ἐκθέσεις γυναικείων ἔργων. — Πολιτικὴ Σελίς. — Ὑπετροφία τῶν ἀμυγδαλῶν.

Ἀριθ. 1000. — Διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν. — Τὸ παραμῦθι. — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. — Ἡ κ. Samford καὶ Ἑλληνίδες. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. — Ὁνειρο στὸ κῆμα. — Ἑνὴ Φιλολογία. — Ἐῦα Νικήτρια. — Ἡ δις Καλογεροπούλου εἰς Γενεύην. — Περίληψις τῆς Βαρωνίδος Horn. — Ὁ θάνατος τῆς Μαρίας Μαρτέν. — Πολιτικὴ Σελίς. — Γυναικεία κίνησις. — Βιβλία. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 1001. — Εἰς τὰ εἰκοσιπέντε. — Ἡ ἐνενηκονταετηρίς τοῦ Βασιλεύοντος Λουίτζιπόλδου. — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. — Τὰ τραῖνα καὶ τὰ πλοῖα. — Ὁνειρο καὶ ζωή. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Τὸ Ἰωβιλαῖον τῆς Ἰταλίας. — Προτείνω ψηφοφορίαν τῶν φοιτητῶν. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. — Ὁλόγραμμα στὴ λίμνη. — Αἱ διαλέξεις τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων. — Καταγωγή τοῦ μανδύλου. — Ἡ ἐκθεσις τῆς προόδου. — Πολιτικὴ Σελίς. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 1002. — Ἡ ἐργασία τῶν ὑπάνδρων. — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. — Ὁλόγραμμα στὴ λίμνη Β'. — Ὁ θυλλὸς τῆς σημοίας. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Μία εὐλωτὸς στατιστικὴ. — Ἡ διάλεξις τῆς κ. Παρρὲν εἰς τὸν Παρνασσόν. — Ἀπογευματινὰ συζητήσεις. — Ἑνὴ Φιλολογία. — Ἐῦα Νικήτρια. — Ἰύχτα στὸ Νεῖλο. — Μεγάλος καθηγητὴς καὶ Τράκ. — Ἡ μόδα τῆς ἀνοίξεως. — Πολιτικὴ σελίς. — Βιβλία.

Ἀριθ. 1003. — Πρωτομαγιά. — Ἀνθεστήρια. — Δύο σκιά. — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. — Τὰ δῶρα καὶ ἡ τέχνη Α'. Αἱ Βουλγαρίδες. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Ἑλλ. Φιλολογία. — Ὁλόγραμμα στὴ λίμνη Γ'. — Νέοι θρίαμβοι τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινατάς. — Βούλγαροι καὶ Βουλγαρίδες εἰς τὸ γραφεῖον μας. — Πρόγευμα παρὰ τῶ κ. Καλαποθάκη. — Ὁ ἀγοραστής. — Ἡ ἐθνικὴ διαθήκη τοῦ Μαρίνου Κορηγιάνου. — Πολιτικὴ Σελίς.

Ἀριθ. 1004 - 5. — Νίκη. — Χρονογραφήματα ἀπὸ τὰς καθημερινὰς Ἐφημερίδας διὰ τοὺς Ἑλληνοκύριους χορούς. — Μελέται περὶ Ἑλληνικῶν χορῶν. — Περιγραφαὶ τοῦ καθημερινοῦ τύπου. — Αἱ διαλέξεις τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων. — Ἡ νέα Ὑψηγήτρια. — Ὁ ἀνθοπόλεμος τοῦ Ζαπτείου ἐπὶ τῶν θερινῶν ἐξοχῶν τῶν παιδιῶν. — Πολιτικὴ Σελίς. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 1006. — Αἱ ἐξετάσεις καταγοῦνται. — Ἡ ἐξόριστος. — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. — Ἀπ' τὴν ἀγροτικὴν ζωὴ. — Στραβὰ σώματα. — Τὸ Βραχάκι... — Τὸ σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Ἡ πανοῦκλα εἰς τὸ Πέργαμον. — Μουσικαὶ ἐπολαύσεις. Οἱ χοροὶ. Λογοδοσία τῆς Ἐπαγγ. Σχολῆς. — Πολιτικὴ Σελίς. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 1007. — Θύματα καὶ Δήμιος. — Φιλολογικὰ Μνημόσυνα Κατίνας Ἡλιακοπούλου. — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. — Το συνέδριον τῶν σφραζετῶν εἰς τὴν Στοκόλμην. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Ἑνὴ Φιλολογία. — Ἡ Μαργαρίτα. — Τὶ ἐφόρει ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας. — Ὁ δεκάλογος τῆς καλῆς συζύγου. — Ἀπὸ τὸ Φλογισμένο Ράσο (τοῦ κ. Πλ. Ροδοκανάκη). — Λουλουδένια φιλανθρωπία. — Βιβλιοθήκη τοῦ Ἀλυκίου τῶν Ἑλληνίδων. — Ἡ Ἡλέκτρα. — Θέατρον. — Ποιήματα. — Γυναικείαι ἱερεῖς. — Γυναικεία κίνησις. — Πολιτικὴ Σελίς. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 1008. — Τὰ γυναικεία Συνέδρια. — Μοῖρες. — Εὐχαρις. — Τὸ Φλογισμένο Ράσο. — Σταματισμένος. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. — Τὸ 7ον Συνέδριον τῶν γυναικῶν τῆς Βαυαρίας. — Ἐπιστολαὶ τῆς Πυθαγοριτρίας Θεανούς. — Ὁ θάνατος τοῦ πρώτου Γάλλου Φεμινιστοῦ. — Νόμοι Φεμινιστικοί. — Γυναικεία κίνησις. — Βιβλία. — Ποιήματα. — Πολιτικὸν Δελτίον. — Αἱ κυριαὶ δὲν εἶναι δὲ τὸ θέατρον. — Θέατρον. — Μόδα. — Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 1009. — Ὁ Αἶων τῶν παιδιῶν. — Αἱ Γυναικείαι καὶ ὁ Συνεργατισμὸς. — Οἱ τυχεροὶ τοῦ Λαχείου. — Ὁ ποιητὴς Swindurne. — Αἱ παιδικαὶ ἐξοχαὶ. — Ἡ ἐφεύρεσις τῆς Μελέτης. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. — Ἀπὸ τὸ Φλογισμένο Ράσο. — Ἀπὸ τὰ Μετέωρα. — Ὁ Καπνὸς καὶ αἱ κυριαὶ. — Θέατρον. — Πολιτικὸν Δελτίον. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἄρθ. 1010.—Τὸ ἐν Στοκόλμῃ Συνέδριον τοῦ διεθνοῦς Συμβουλίου τῶν Γυναικῶν.—Ἐπιστολὴ τῆς κ. Κ. Παρρέν πρὸς τὰς γυναῖκας τῆς Σουηδίας.—Τὸ Δύκειόν μας.—Ἡ Κυριακὴ τῶν ἐργαζομένων.—Ὁ Fogazzaro καὶ αἱ γυναῖκες.—Αἱ γυναῖκες ποῦ μοινομαχοῦν.—Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας.—Ἀπὸ τὴν ζωὴν μιᾶς μικρᾶς.—Ἀφορραμένο Μάντεμα.—Αἱ Ἑλληνίδες Ζωγράφου.—Ἡ Κέρκυρα.—Ἡ μόδα.—Θεατρικὴ κίνησις.—Ἡ ἑορτὴ τῆς Σημαίας.—Πολιτικὴ Σελίς.—Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἄρθ. 1011.—Ἡ νέα Βουλὴ καὶ αἱ γυναῖκες.—Ποιήματα.—Ἡ παρασημοφορία τῆς κ. Β. Μπενάκη.—Αἱ γυναῖκες τῆς Ἀφρικής.—Καὶ Ἑλληνικά.—Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου.—Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας.—Τὸ φθινοπωρινὸν Σαλὸν τῶν γυναικῶν.—Μία σταθιὰ εἰς τὰ σπλάγγνα τῶν Θεῶν.—Καπιζοῦσαι κυριαί.—Τὸ χέρι τοῦ σκελετοῦ.—Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τὴν Φιλολογίαν.—Τὸ Κουίντέτο.—Τὰ ἐγκαίνια τοῦ πρᾶτηριου τῶν ἀπόρων γυναικῶν.—Γυναικεῖα κίνησις. Θέατρον.—Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἄρθ. 1012.—Τὰ Πάτρια.—Κωνσταντῖνος Χρηστομάνος.—Μία Αὐτοκρατορίσσα τῆς μοναξιάς.—Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας.—Μία φωνὴ ἀπὸ τὸ μνημα.—Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου.—Ὁ ἀνήφορος.—Οἱ Μάρτυρες καὶ αἱ Μάρτιρες τῆς ἐποχῆς αὐτῆς.—Ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ Λίτε.—Τὰ ἔργα τῆς Δδοσ Τσίλλερ εἰς τὴν Ἀμερικὴν.—Ἡ παρασημοφορία τῆς κ. Σάρας Μονό.—Συναυλίαι καὶ θέατρα.—Διαλέξεις.—Βιβλία.—Πολιτικὴ Σελίς.—Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἄρθ. 1013.—Τὰ ἐκπαιδευτικὰ νομοσχέδια καὶ ἡ γυναικεῖα ἐκπαίδευσις.—Δύο ποιήματα τοῦ Μαρκοῦ.—Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς Αὐτοκρατορίας Ἐλισάβετ.—Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου.—Ἡ Τζοκόντα καὶ ὄζωγράφος.—Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας.—Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸ θερινὸν Μόαχον.—Αἱ ἐφημερίδες περὶ τῆς ὑποδοχῆς τῶν Δημοσιογράφων καὶ καλλιτεχνῶν εἰς τὸ Δύκειόν μας.—Γιὰ ἐκδίησι.—Λαϊκὸν περίπτερον Σωτηρίας.—Ἡ σημερινὴ βασιλεία τῶν ῥόδων.—Λεβαντισμός.—Ἡ συναυλία τῆς κ. Φωκά.—Ἀποφάσεις Δυκείου Ἑλληνίδων.—Ἡ φερούγες τῆς τέχνης.—Πολιτικὴ Σελίς.—Διαλέ-

ξεις.—Τὰ δῶρα τοῦ Νέου Ἔτους.—Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἄρθ. 1014.—Ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Σημερινοὶ Ἡρώδαι.—Τὸ Μαγικὸ Δένδρο.—Ἡ Γέννησις.—Ἡ πάσγουσα.—Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου.—Ὁ Βαλθάσαρ.—Ἡ ἑορτὴ τῆς Πήττας τοῦ Δυκείου.—Αἱ δύο Στίνη.

Συνεργάτιδες τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» κατὰ τὸ 1911.

Αἱ κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες: Εἰρήνη Νικολαΐδου, Μαρ. Πινέλλη, Σοφία Μινέικο, Μαρ. Μομφεράτου, Χαρ. Καμβουζίδου, Μυρσίνη Κλεάνθους, Φ. Μιαούλη, Φρ. Στελοῦδη, Κοῦλα Ζαγγογιάννη, Ρ. Ροδοπούλου, Μ. Κωνσταντινογλου, Ἐλ. Λάμαρη, Λουίζα Κάλμει, Μαρία Δεμόν, Agnes Maeleod, Κυκλαμιά, Ἐρασμιά, Β.

Κα Παρρέν, Ναυσικῆ ἢ Φιλάρχαιος καὶ Παρισινή.

Ἑλληνες συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ τῶν ὁποίων ἔργα ἐδημοσιεύθησαν: οἱ κ. Κωστής Παλαμᾶς, Κ. Βλαχογιάννης, Ζ. Παπαντωνίου, Ἄν. Καρκαβίτσας, Α. Τανάγρας, Δ. Ν. Βουτυρᾶς, Ι. Πολέτης, Κων. Τσαγκαράδας, Ἀγαθ. Κωνσταντινίδης, Ἄλ. Παπαδιαμάντης, Γ. Μαρκοῦρας, Ἰδίας, Μαλακάσης, Ἄρχορος θεατῆς καὶ Maurice Barres.

ΣΟΦΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Προκειμένον περὶ υγιείας καὶ καλλονῆς, πᾶσα προφύλαξις ἐπιβάλλεται. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ μεταχειρίζεται τις τὰ καλλυντικὰ ἐκεῖνα, ἅτινα φέρουσι μόνον ἡχητικὰ ὀνόματα, περιέχουσι δὲ συγχάκις οὐσίας καὶ προϊόντα ὑποπτα.

Δὲν πρέπει νὰ προστρέχη τις παρὰ μόνον εἰς τὰ προϊόντα ἐκεῖνα, ὧν ἡ φήμη εἶνε διαδεδομένη, ὅπως τῆς Κρεμ Σιμόν τῶν Παρισίων, CRÈME SIMON, ἐφευρεθείσης τῷ 1860, τὴν ὁποίαν ἡ πείρα ἀπέδειξεν ὡς τὸ ἀριστον μέσον πρὸς διατήρησιν τῆς δροσερότητος τοῦ χρώματος, τῆς λευκότητος καὶ τῆς ελαστικότητος τοῦ δέρματος.

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΝΕΣΤΛΕ ΑΛΕΥΡΟΝ

ΤΕΛΕΙΑ ΤΡΟΦΗ ΔΙΑ
ΤΑ ΒΡΕΦΗ, ΑΝΑΡΡΟΝΥΑΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα καὶ φαρμακευπορεῖα.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Δεσὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην.

Κ^{ΟΣ} ΕΥΓ. ΠΛΟΚ ΑΘΗΝΑΙ